

ERZBISTUM
HAMBURG

Püspöki körlevél dr. Stefan Heße

– a 2023-as Ansgarfest alkalmából

Püspöki körlevél

dr. Stefan Heße-

a 2023-as Ansgarfest alkalmából

Kedves nővéreim, kedves testvéreim!

Nekünk embereknek reményre és önbizalomra van szükségünk ahhoz, hogy éljünk. Pillanatnyilag sokan nagy aggodalommal tekintenek a jövőbe. A háború Ukrajnában és annak minden következménye, a klímaváltozás és az egyház helyzete – mindez nagy kihívások elé állít bennünket. Nem könnyű, ezeket a bizonytalanságokat elviselni. Aki már nem reménykedik, az fel is adja gyakran. Másrészt, aki tud reménykedni mindig néhány lépéssel előrébb van. A remény „kimeríthetetlen energiaforrás”, ahogy II. János Pál mondta.

Mi, keresztények hatalmas bátorítást találunk a reménykedéshez a Szentírásban. „Ne dobd el a bizalmadat” (vö. Zsid 10,35); „Kapaszkodj a reménybe” (vö. Zsid 3,6) „Értsd meg azt a reménységet, amelyre elhívattál”(vö. Ef 1,18) „mindig beszélj és válaszolj a benned lévő reménységről” (vö. 1Pét 3,15).

A reményre támaszkodni nem felelőtlen, könnyelmű dolog. Ez nem naivitás. Keresztényként úgy élünk, hogy életünknek értelme van. Ez a remény és bizalom enyhíti a jelenlegi terheket.

A nemrég elhunyt emeritus pápa XVI. Benedek egyik legfontosabb írása a Spe salvi enciklika. Ebben a keresztény reményről ő így ír: „Szükségünk van a kisebb-nagyobb reményekre, amelyek feldobnak bennünket hogy azok nap mint nap megtartsanak minket az utunkon. De ezek nem elégségesek a nagy remény nélkül, amelynek minden mást felül kell múlnia. Ezt a nagy reményt egyedül Isten adhatja, aki átöleli az egészet, és aki meg tudja adni azt és megajándékozni minket azzal, amire mi nem vagyunk képesek. Pontosan ezen ajándék elfogadása a

remény része. Isten a remény alapja – nem akármilyen isten, hanem az egyetlen emberarcú Isten, és aki mindvégig szeretett minket, mindegyikünket és az emberiség egészét.” (Spe Salvi, 31)

A remény nem egyszerűen optimizmus, leginkább nem annak naiv fajtája. Aki így reménykedik tisztán látja a helyzet súlyosságát, de veszti el a kedvét. Ellenkezőleg, felfogja azt, ami van, és minden erejével igyekszik azt formálni. „A remény beugrik a bizonytalanság által hagyott részbe”(M. Seewald). Nem taszít vissza minket a múltba és a hagyományosba, és nem ragaszt le minket a „közötteben”, hanem ad bátorságot, hogy a horizonton túlra és a jövőbe tekintsünk.

Ezért jó, hogy mi, mint egyház Németországban és a Hamburgi Főegyházmegyében megnyíltunk a komoly és szükséges kérdések megoldására. Sok minden megtörtént már, sok van még előttünk. A visszaélések kérdése, a zsinati út és nem utolsósorban a világzsinat nagy kihívás számunkra. Annál inkább reményre van szükségünk, hogy szembenézzünk az örökre ismeretlennek maradó jövővel!

Kedves nővéreim, kedves testvéreim!

Az évfordulón több ezer fiatal érkezett az európai Taizé találkozóra Rostockba, hozzánk a hamburgi érsekségbe jött. Megrendítő volt köztük lenni és a reménység jelének ily módon történő megtapasztalására szert tenni.

Örülök, hogy ott találkozhattam néhányunkkal egyházmegyénkből is. Régióink közösségei nagyszerű házigazdák voltak. Ezt én külön nagyon szépen köszönöm!

A rostocki találkozó két reményteli útjelző táblát állított fel melyeket a fiatalok magukkal vittek az új esztendőbe: lelki, belső, lelki élet és szolidaritás.

Keresztényként intenzív belső életre van szükségünk. Aki abból táplálkozik, képes reménykedni. Nem véletlen, hogy a remény szimbóluma a horgony, amely mélyen a tenger fenekéig ér le és megkapaszkodik ott szilárdan, csakúgy mint az ember

az Istenben. A fiatalok belső életéből lehetett érezni valamit a rostocki találkozón, mindenekelőtt az imák alatt. A gyönyörű taizéi dallamokat meditatíván ismételték és így vezették be a résztvevőket a mélységekbe. A Szentírásból elhangzott néhány szó, a csendben úgy hatott ránk, mintha egy mezőn lettünk volna. Különleges jelek, mint a fények gyújtása vagy a kereszttel előtti imádkozás nagyon hatásos volt. Majdnem egy éve tapasztalok valami hasonlót, a minden hónap első szerdáján a Szakramentum előtt történő két órás csendes imádatkor a székesegyházunkban. Látszólag nem sok történik kívülről, de belül annál inkább.

Hogy a remény növekedhessen, és szilárd alapjává váljon számunkra, belső, lelki életre van szüksége. Itt erő, irány és bátorítás a szükséges külső lépések megtételére. Főegyházmegegyénben sok külső változással kell megküzdenünk. Gondolok itt különösen az ingatlanreformra, amely minden plébániánál szó szerint a elemi kérdés. Érthető és emberi az ismerős formák és helyek feladása nehéz és fájdalmas számunkra. Elég sokan csodálkoznak hogyan tovább tehát a közösségi életben? Az egyház leépülésének a gondolata és annak bomlása, zsugorodása elszomorít és néha megbénít bennünket.

Kedves nővéreim és testvéreim!

Tekintettel ezekre a kihívásokra, arra kérek titeket, hogy mindenki tegye fel magának a kérdést, hogyan indulhatna növekedésnek a belső, a lelki élet újra? Azért, hogy felszerelve és megerősödve tudjunk továbbmenni és új távlatokat tudjunk megismerni, a belső életből fakadó reményben kell gyökereznünk. Főegyházmegegyénk számos ajánlatot kínál: lelkigyakorlatoktól a bibliaműhelyekig vagy előadásorozatokig. Egyes gyülekezetekben vitakörök és bibliacsoportok működnek Isten Igéjében gyökerezik. Ha nincs a közeletekben ilyen, legyetek bátrak és tegyétek meg az első lépést magatok! Akár Imaidő felajánlásával a plébániatemplomban, akár éppen egy teológiai illetve a spirituális irodalmi olvasókör létrehozásával. A remény nagy jele lenne, ha közösségünkben és személyes életünkben a nagy változásokat imádságból fakadó gondolatok kísérnék. Csapatainkban –legyenek azok főállásúak, tiszteletbeli vagy vegyes

tagok – akkor fejlesztjük az erőt és reményünket, ha erre időt szánunk és azt szavakba öntjük, és ezáltal fejezzük ki. A Taize találkozón Rostockban tapintható volt a közösségi imában kifejezett remény. Merjétek megosztani együtt reményeiteket! Imánk és belső életünk nem vezethet a világ kihívásai elől való meneküléshez.

A rostocki fiatalok beszélgetéseikben mindig arra törekedtek, hogy megtudják, hogyan juthatnak közelebb az igazságosságához és az egymással való nagyobb szolidaritáshoz. Biztató volt látni azt az elkötelezettséget, amellyel a megbeszélések és megfontolások zajlottak. Mindannyian kis mértékben hozzájárulhatunk a közös érzés és a közösségünk erősítéséhez. A verseny helyett az együttműködést kell erősítenünk. Csak a keresztény remény erejéből táplálkozva lehet életünk beteljesedett és csakis ezen keresztül formálhatjuk életünket.

Kedves nővéreim és testvéreim!

hogyan éljük meg az igazságosságot és a szolidaritást? Ez a kérdés nem kizárólag a Caritas főállású dolgozóinak szól. Ez mindnyájunkra vonatkozik.

Az adventi időszakban számos levelet kaptam olyan emberektől, akik magányosak vagy a szegénységi küszöbön élnek. megrázott néhány testvérünk és nővérünk nehéz és stresszes helyzete. Jó, hogy nem veszítjük el a világunkban uralkodó nagy hiány és szegénység meglátására való képességünket – nagyon hálás vagyok ezért! Az Ukrajnának gyűjtött csomagok is ezt a szolidaritást tükrözték.

Vajon meglátjuk a közvetlen környezetünkben élőket is, akiket a szegénység vagy a tehetetlenség visszatart? Az időskori magány még tabutéma, amely túl kevés figyelmet kap. Az infláció egyébként is sok újabb gondot rótt a rászoruló emberekre. Javasolom a közösségek éles szemmel figyeljék ezt ott ahol vannak és mindenütt ahol a szolidaritásnak helye van a katolikus köreinken túl is.

A lelki élet és a szolidaritás – ez a két fókuszpont változtatja meg egyházunkat és hozza öt vissza a helyes útra újra és újra.

A rostocki fiatalok nagy gyülekezeti termében korabeli hajómodellek lógtak, amelyeket hagyományosan fogadalmi felajánlásként használtak nálunk a templomokban itt északon. Az Egyház már régen nem nagy és büszke luxus oceánjáró. Ellenkezőleg, az Egyház hajójában sok a szivárgás és a vész. És mégis: Ezeket a kis modellhajókat látva formálódik valami új számomra, egy új gyülekezeti egy új egyházi forma. Inkább bárkákra, a bármelyik nagyobb kikötőben található kis csónakokra fog ez emlékeztetni.

Ha Egyházunk egyre jobban hasonlít a bárkákra, az csak előszörre tűnik visszalépésnek. Ezek a hajók azonban sokkal közelebb állnak ahhoz a kicsi csónakhoz amelyen Jézus ült tanítványaival a Genezareth -távon. A kishajók kevésbé látványosak, de mozgékonyabbak és gyorsabban manőverezhetők. A kis hajók azt jelentik, hogy többen vállalják a felelősséget és érzik felelősséget. Tehát ezúton hívlak fel Titeket hogy tudatosítsátok magatokban: hogyan élhetek igazságosan, hogyan adhatok igazságot? Hogyan fejleszthetem a belső életet magamban, családomban és közösségemben? A kis csónakok nagyobb közelséget is jelentenek egymáshoz, bár talán egy kisebb körben.

Itt szeretném megszólítani Főegyházmegyénk egy csoportját: Kedves fiatalok! Az Egyház egyben a ti hajótok is. A Jézus Krisztusba vetett hit mindig magával hozza közösség kialakulását. Néhányan közületek Rostockban voltak, mások már jelentkeztek regisztrált a közelgő Ifjúsági Világnapra Lisszabonba.

Az azonos korú hittel foglalkozó emberekkel való találkozás megerősíti saját útunkat Istenhez és ez egy igen fontos tapasztalat. A „Mutasd ki a reményed!” mottóval szeretettel meghívlak Titeket ezen a nyáron a püspöki székhelyemre. Itt kiscsoportokban megbeszélhetjük mit jelent számotokra a hit és az egyház maga.

Találkozásunkra készülve szeretném tudni, mit tölt el reménnyel Titeket és hogyan élitek azt meg. Örülnék, ha sokan közületek megosztanák velem

gondolataitokat – akár e-mailben, akár közösségi média csatornáinkon keresztül, videóban, szöveges formában vagy bármilyen más módon.

Kedves fiatalok, kérem, hozzátok magatokkal kreatívításokat, elkötelezettségeket, az igazságosságra és az Isten valamint a lekli élet keresésére való törekvéseteket. Keressetek magatoknak egy-két harcostársat, és merjetez valaminek nekivágni, hidat építeni magatok közé. A közösség mindig a remény része. Egyedül, árván nehéz reménykedni. Ti vagytok egy változatos Egyház fiatal arca itt a Hamburgi Érsekségben.

Kedves nővéreim és testvéreim!

„Aki reménykedik, az fiatal” – mondja Rose Auslander költő. Ezt a frissességet, ezt a fiatalságot kívánom nemcsak a fiataloknak, hanem mindannyiunknak. Maradjatok mindnyájan biztonságban és jó reményben áldottak.

Ěrseketek
dr Stefan Heße

bischofshaus@erzbistum-hamburg.de

 @erzbistumhamburg

 fb.com/erzbistumhamburg

ERZBISTUM
HAMBURG

Erzbistum Hamburg
Am Mariendom 4
20099 Hamburg
www.erzbistum-hamburg.de